

Goran Simic

Na Biciklu

Ja vozim bicikl. Luđački okrećem pedale
i gledam brojačnik koji mi kaže
da sam daleko od iznenadnog srčanog napada
i sve bliže mojoj mladoj ženi koja je tek stigla
a koja katkada plače bez ikakvog razloga.

Ja to mogu bolje. Ja mogu voziti brže.

Onaj momak što sjedi na stepenicama
agencije za sahrane, nije li to Vojček?
Bio je slavni disk džokej u svojoj zemlji
dok nije prodao zlatnu kolekciju ploča
da bi stigao do obećane zemlje.
Umjesto muzike sad sluša tišinu
koju ponekad naruši zveket novčića
kad padnu u kutiju ispred njega.

Ja to mogu bolje. Ja mogu voziti brže.

Ona plavuša ispred striptiz bara
u suknjia koja ne sakriva ništa od njenoga
donjega svijeta,
nađam se, da se ne zove Vesna.
Stigla je istim avionom kao i ja planirajući
da se uda za nekoga sa kojim se dopisivala.
Pretpostavljam, taj bi trebao biti
ovaj isti tetovirani tip što joj dobacuje iz automobila
da otkopča još jedno dugme na bluzi
i da se smješi.

Zna li on uopšte da je ona nekada bila
talentovana balerina?

Ja to mogu bolje. Ja mogu voziti brže.

Svijet je otišao do đavola ako se onaj
sjedi čovjek u ortopedskim kolicima zove Jan.
Nekada je bio uspješni fotograf – sad je samo okvir.
Opsjednut kockanjem i snovima o lakoj pari
godinama je služio kao pokusni kunić
za vojne eksperimente.
Onoga dana kada je na lutriji dobio velike pare
kažu da je obolio od neke bolesti raspadanja
za koju niko nikada nije čuo.